

KERESZTÉNY VERSENYFELHÍVÁS

Róm 12,10

Egypár évvel ezelőtt hallottam a rádióból egy pedagógiai előadást. Elmondották, hogy a gyermek természetében van egy erős érvényesülési törekvés: mindenképpen első akar lenni. Ezt a tulajdonságot megfigyelhetjük már az iskola előtti korszakban is. Ki eszi meg hamarabb az ételt, ki fut ide hamarabb, így szoktuk mi magunk is buzdítani gyermekeinket, ismervén a gyermek általános természetét.

Így van az iskolában is. Jó igyekezettel megpróbál első tanuló lenni. Ha ez nem sikerül, megpróbál első lenni a sportban, ha itt sem, akkor a kézügyességben, az éneklésben. Ha semmiféle hasznos területen sem sikerül az első helyet megszerezni, akkor a csinytevésben, a verekedésben s egyéb rosszaságban sajátítja el az első helyet. A nevelés művészete éppen abban áll, hogy úgy irányítsuk a gyermeket, hogy az értékek területének valamelyik ágában az első helyet legalább megközelítse s ne kelljen a haszontalanságban és a káros szenvedélyek között megtalálnia céljának teljesülését.

Ilyen az gyermek, de ilyen az egész felnőtt világ. A versenyszellem uralkodik bennünk, ha nem valljuk is be.

Amint az emberiség a történelem útján előbb-előbb halad, mindjobban kezd elhatalmasodni rajta a verseny szelleme. Gazdasági verseny a világban, gazdasági verseny az országban. Sportversenyek csapatok között, országok között, sportversenyek világviszonylatban. Tudományos vetélkedők rádióban, televízióban, mindenféle szinten. Cél: az emberiség anyagi, szellemi színvonalának emelése. A versenyszellem jelen van egyén és egyén, család és család között, s bizony e területen sok szabálytalanság csúszik be a versenybe. A cél: a sikerélmény.

Kedves Afiaink! Én is versenyre hívlak e szöszékről; keresztény versenyre, Pál apostol szavával. A cél: első lenni a gyöngédségben, a tiszteletadásban, a szelídségben, ahogy az apostol mondja: „Atyafiúi szeretettel...” Emberi mivoltunk legnagyobb büszkesége az, hogy elmondhatjuk: Isten gyermekei vagyunk. Ő az ATYA, mi vagyunk az Ő gyermekei, azért vagyunk egymással atyafiságban mi a világon élő összes emberek. S hogy ezt elmondhatjuk, emberi mivoltunk másik nagy büszkesége ez. Jézus volt, aki erre megtanított: szeresd az Istent és szeresd az embert.

Atyafi — elveszítette ez a fogalom napjainkban jelentőségét. Helyette inkább a rokonság fogalma lett divatos. Ma már csak a régi írásokban és elvétve használják mindennapi fogalom gyanánt, aztán ünnepi beszédeinkben, egyesek pedig a hétköznapi beszédben. Amikor Pál apostol azt mondja, hogy atyafiúi szeretettel kell egymást megelőzni a gyöngédségben és a tiszteletadásban, akkor tulajdonképpen azt mondja, hogy egymásban a közös ATYÁnak gyermekeit kell tisztelni. Akkor, amikor az egymás tiszteletében való versenyre hív, tulajdonképpen az Isten képmásának a fokozott tisztelését, az Isten fiainak megbecsülését tüzi

célul a keresztény ember elé. Ez pedig Istentisztelet. Tisztelni az emberben az isteni vonást egyenlő az Isten tisztelésével. Ezért mondja János apostol: Aki azt mondja, szereti az Istent és közben gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az, mert nem lehet az Isten tiszteletét elkülöníteni az ember tiszteletétől.

Egyesek előtt a gyöngédség, a jámborság együgyűséget jelent, a szelidséget pedig nem akarják megkülönböztetni az élhetetlenségtől, és azt mondják, hogy ezekkel az erényekkel élni nem lehet.

Ilyen körülmények között hívlak versenyre e szószelekről a tiszteletadásban, gyöngédségben, szelidségben és a szeretet többi megnyilatkozásában.

Úgy tapasztaltam, hogy a legjobban az öreg emberek vannak rászorulva a gyöngédségre és a tiszteletre. „A lélek öreg korban — mondja az író — szomjazik és éhes, nem kenyérre és vízre, hanem a szeretet egyetlen cséppjére.“ Vigyázzunk, ne sajnáljuk a tiszteletadást azoktól, akik előttünk kitaposták az utat, akik nekünk átadták tapasztalataikat, s akiknek a halál árnyékában csak a szeretet egyetlen cseppje kelene.

A szenvedők, a gyöngék azok, akik több melegséget, több figyelmességet várnak tőlünk. A betegek és a bajba jutottak számára valóságos gyógyszer a szép szó, a gyöngéd figyelmesség.

Ezekben a nehéz napokban, amikor országunk átesett az 1977-es évi súlyos földrengésen, sok szenvedő, sok beteg, sok lelki sérülést szenvedett ember jóleső érzéssel tapasztalta országunk jóindulatú polgárainak gyöngéd figyelmességét az anyagi segítségnyújtásban.

Nem is olyan rég olvastam arról, hogy az ókorban a római katonának kötelességük volt a terhes asszonyok előtt éppúgy tisztelni, mint a feljebbvalójuk előtt.

Társadalmunk minden támogatást megad, az intézményes kereteken kívül azonban feltétlenül fontos, hogy tiszteljük minden nőben az anyát, az élet- és munkatársat, nem külső parancsra, de az egyetemes ember-szeretet alapján.

Pál apostol nem korlátozza a tiszteletet egyik vagy másik csoportra. Általánosságban, minden kivételtől eltekintve hív a keresztény versenyre. Tisztelni kell a gyermekben a jövőt. Jókai Mór egy diákgyűlésen egy alkalommal így szólította meg őket: Uraim, miniszterek, képviselők, tudósok, hadvezérek... mert mindezek az önök soraiból kell kikerülnenek.

Tisztelni kell a munkás emberben a teremtést, a tisztviselőben az államot, a szolgálattevőben az egyházat, a katonában a védelmet és biztonságot s mindenkiben Isten gyermekét.

A szülőkre és a nevelőkre hárul a legnagyobb feladat abban, hogy az én gyermekem a tiszteletben, a gyöngédségben több legyen, mint a másé. Hogy tisztelettel nézzen a felnőltre, a nevelőre, a családi örökségre, a népi hagyományra, az országra, az egyházra.

Pál apostol az élet legnemesebb területét mutatja meg, ahol elsők lehetünk. Az egyház, a lelkész feladata abban áll, hogy hívei el-sőségre való törekvését erre a szent területre irányítja, hogy itt találják meg az érvényesülés lehetőségét, a nyugalmat önmaguk számára.

A földön mindenki megelégedett, aki úgy érzi, hogy valahol első lehetett. Csak azok unottak, fölényeskedők, gúnyolódók, keserű szá-

izüek, akik az elsőséget sehol sem tudták elérni. Ezek azért nevetnek, gúnyolnak ki mindent, aminek más örvend, mert azt hiszik, hogy a világ is kigúnyolja, lenézi, semmibe veszi őket. Pál apostol Titushoz írt levelében írja: „igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, akik Istenben hívökké lettek.“

A keresztény verseny területe nagyon széles és nagyon tág teret kínál mindenkinek, hogy a szeretet alapján az atyafiság jegyében mindenkit gyöngédséggel, tisztelettel halmozzon el, minden előítélettől mentesen.

Igy költözik megelégedés, áldás a mi életünkre, s így épül a Jézus által hirdetett Istenországa. Ámen.

KISS AKOS

HIVATÁSUNK

Ef 4,1b, 2b—3a

„Bármennyire szeretem is társaimat, az egész napból mégis az az óra volt a legkellemesebb... mikor halványulni kezdett a napvilág... mikor a nap már éppen hogy csak fenn volt a vörös égbolton és a vén fák közül az utolsó madarak utolsó kiáltását lehetett hallani... Örömmre szolgált, hogy ezekben a percekben azt éreztem: nyugodt vagyok, és helyesen cselekedtem, talán arra is gondolhattam, hogy megbízhatóságommal örömet okozhatok...“ — mondhatja Henry James *A csavar fordul egyet* című regény főszereplőjével, a tanítónővel, aki két árva gyermek tanításával bízott meg, és hivatástudattal végezte munkáját.

De felmerülhet a kérdés: miért nem érezte akkor a legboldogabbnak magát, amikor együtt volt tanítványaival, amikor reá mosolyogtak vagy értelmük megnyilatkozásával gyönyörködötték lelkét?

Azért, mert ott és akkor az esti csendben találkozott önmagával és Istennel; itt végézte el élete egyik szakaszának kiértékelését, akkor érezte át azt a valóságot, hogy boldogító örömmel ajándékoz meg a hivatástudattal végzett feladatteljesítés.

Ilyen és ehhez hasonló megállás és találkozás a mai együttlétünk is.

„Járjatok úgy, mint illik elhivatástokhoz, mellyel elhívtattok“, hangzik Pál apostol felhívása.

Ahhoz, hogy hivatásunkat betölthessük, elsősorban azt kell megállapítanunk: hogyan, miért, milyen céllal hívott el Isten egy-egy tevékenységi területre? Azért, hogy építsük, szépítsük az Ő látható és láthatatlan világát, segítsük a fejlődést ott, ahová állított. Általában hivatásteljesítésről beszélünk akkor, amikor a munkahelyen becsületesen, tisztességes odaadással teljesítjük a reánk bízott feladatokat. Vajon csak az élet egyetlen területére hívott el Isten? Véleményem az, hogy mindenkinek annyi hivatása van, ahányféle tehetséget, adottságot kiaknáztunk önmagunkból és felhasználunk a fejlődés érdekében.